

— Не! — възрази Вотини и, за да принуди момчето да погледне, той навръ часовника си прѣдъ лицето му и каза: — Погледнете, не е ли истина, че цѣлиятъ е отъ злато.

— Не зная, — отговори глухо момчето.

— О, о! — извика Вотини ядосанъ — каква надмѣнностъ!

Въ това врѣме до насъ приближи бащата на момчето, който бѣ чулъ разговора, изгледа Вотини и каза нѣщо на сина си. Той прѣшепна ниско и на насъ: то е слѣпо!

Вотини изтрѣпна, скочи на крака и изгледа въ лице момчето. Очитѣ му бѣха като стѣклени, безъ живостъ, безъ зрѣние.

Вотини остана поразенъ; съ наведени къмъ земята очи той едва промълви:

— Колко ми е жалъ!... Не знаяхъ...

Но слѣпотото момче, което разбра всичко, каза съ една блага, тиха усмивка:

— О, нѣма нищо!

И наистина, Вотини е суетенъ, но нѣма лошо сърце. Прѣзъ цѣлата разходка той не се засмѣ.

Амичисъ.

Кждѣ е шивачката?